

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 261.179 van 23 oktober 2024  
in de zaak A. 237.610/VII-41.727**

In zake :       XXX  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Bobber Loos  
                  kantoor houdend te 2060 Antwerpen  
                  Rotterdamstraat 53  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :       de       COMMISSARIS-GENERAAL       VOOR       DE  
                  VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN  
                  kantoor houdend te 1070 Brussel  
                  Ernest Blerotstraat 39

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 27 oktober 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 270.549 van 28 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.176 van 12 januari 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Victoria Moretus, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoeker dient op 4 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 29 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming.

Met arrest nr. 270.549 van 28 maart 2022 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en weigert hij hem eveneens de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van het enige middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij herneemt in de toelichtende memorie, de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker voert in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet antwoordt op zijn argumentatie met betrekking tot de vrees voor vervolging “door het Israëlische apartheidsregime”. Er zou enkel ingegaan zijn op verzoekers vrees voor vervolging door Hamas. Nergens wordt melding gemaakt van verzoekers vrees voor vervolging door de Israëlische autoriteiten in de vorm van systematische onderdrukking en apartheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan voor de beoordeling of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming niet louter kijken naar de gevolgen van het beleid van de Israëlische overheid op de socio-economische situatie in Gaza in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar moet zoals verzoeker in zijn beroepschrift had aangevoerd, ook nagaan of het Israëlisch beleid geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verder werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook voorbijgegaan aan de cumulatieve beoordeling van verschillende gronden van vervolging. Verzoeker voerde in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nochtans aan dat zijn vrees voor vervolging ten opzichte van Hamas en ten opzichte van de Israëlische overheid cumulatief beoordeeld dienen te worden in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aldus is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingegaan op essentiële onderdelen van het voor hem aangevoerde middel.

### *Beoordeling*

5. Verzoeker laat na een concrete overweging of redenering in het bestreden arrest aan te duiden die artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt. Het middel is onontvankelijk in zoverre het louter de schending aanvoert van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Verzoeker voert in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet antwoordt op zijn argumentatie met betrekking tot de vrees voor vervolging “door het Israëlische apartheidsregime”.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de volgende overwegingen van het bestreden arrest:

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in

geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Dat verzoeker louter omwille van het feit dat hij inwoner is van de Gazastrook erkend moet worden als vluchteling kan de Raad niet bijtreden. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad meent dat verzoekers verklaringen niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker verklaarde geen echte problemen te hebben gekend met burgers, overheid of bepaalde groeperingen [...]

[...]  
De Raad wijst er tenslotte nog op dat het gegeven dat verzoeker gelogen heeft bij de DVZ omtrent de redenen waarom hij uit Gaza is vertrokken de aanwezigheid van een vrees voor vervolging sterk ondermijnt. Immers, er kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan situeren, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, in casu de specifieke redenen en aanleiding waarom hij Gaza ontvluchtte. Dat hij ervoor koos zijn verklaringen te baseren op leugens (CGVS, verhoor p. 2) gaat lijnrecht in tegen de verplichting die op verzoeker rust zoals supra omschreven en doet nog verder afbreuk aan de nood aan internationale bescherming”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat hij het standpunt van verzoeker dat deze “louter omwille van het feit dat hij inwoner is van de Gazastrook erkend moet worden als vluchteling” niet kan bijtreden, antwoordt hij, anders dan verzoeker voorhoudt, wel degelijk op diens argument dat “hij als inwoner van Palestijnse origine in de Gazastrook behoort tot een etnische groep die het slachtoffer is van het apartheidsregime en de systematische vervolging vanwege de Israëliische autoriteiten”. Met die overweging geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers aan niet te

aanvaarden dat een Palestijns inwoner van de Gazastrook als dusdanig behoort tot een etnische groep als bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet die het slachtoffer is van het apartheidsregime en de systematische vervolging vanwege de Israëliische autoriteiten.

Met de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker “geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin” en dat hij verklaarde “geen echte problemen te hebben gekend met burgers, overheid, of bepaalde groeperingen”, is ook geantwoord op het argument inzake de cumulatieve beoordeling van verschillende gronden voor vervolging.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat het middel feitelijke grondslag mist.

7. Het enige middel is ongegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                     |                  |
|---------------------|------------------|
| Carlo Adams,        | kamervoorzitter, |
| Francis Van Nuffel, | staatsraad,      |
| Frédéric Vanneste,  | staatsraad,      |
| met bijstand van    |                  |
| Bart Tettelin,      | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Bart Tettelin**

**Carlo Adams**